

ВАЛЕНТИНА ШАРРА

И ИЗКУСТВОТО ДА СЕ НАМЕСВАШ

ТЕКСТ
И СНИМКИ
СВЕДА СЕМЕР

От 4 години живее в София, но е италианка, родена в Рим, така че щом се чуваме по телефона, в едно изречение събира български, италиански и английски. С Валентина се говори не само между езици, но и между няколко сфери – учила е Право и Фотография, а днес прави видео, скулптура и лендарт, като последно намеси изкуство в природата със своята *Пътека на трептящите камъни* на свлачището Струпаница. Когато се срещаме, тъкмо е местила гранитни плочи в подготвя за Sofia Art Week (още за фестивала на стр. 16), които ще нареди в инсталация с видео в галерия *Структура*. Преди да го видим, питаме Валентина не е ли тежко да се работи с камъни, какво им е толкова хубавото на софийските блокове и защо в библиотеката ѝ има книги по агрикултура.

ОБЩЕСТВО И ФОТОГРАФИЯ

Бях много млада, когато започнах да следвам Право, а едновременно с него учех и Фотография. Не знаех какво искам. Вярно е, че сега правя съвсем груги неща, дори не снимам, но от правото научих много за това как работи обществото. Преди снимах архитектура, пространства, те ми бяха любопитни. Един от първите ми проекти, когато бях на 18, беше крайният квартал Корвиале в Рим – строен е по модела тераси на Льо Корбюзие, а днес е гето. По същата причина учих право по *Еразъм* в Чехия – защото там имат традиции във фотографията, както и много интересни пространства.

СВЕТОВНИЯТ ОКЕАН

Тъкмо се връщам от Пловдив, където направих проект, свързан със стар фонтан. Никои не го използва от 20 години, така че беше вид забравено място, макар да е пред читалището. Покрих го отново му с пластмаса, така че да напобоява вода, защото това е тема, която ме вълнува. Не смятам, че артистът трябва да решава проблемите на обществото – по-скоро то трябва да работи и да търси начини, вместо един човек да го тласка. Но все пак художникът е част от него и е важно да направи своя принос. По темата за водата имам и един проект в Пулия – област в Италия, която е много суха. Там направих от камък звезда в земята, в която да се събира вода и от нея да могат да пият насекоми и груги животни. Такива малки неща могат да имат голямо значение. Приятелат ми също работи с вода и госта ме занимава върхът как скоро на много места по света ще има проблеми с нея.

ЛЕКАР – НЕ, ЗЕХТИН – ДА

Харесва ми да мисля, че в бъдещето изкуството ще е навсякъде. Леонардо да Винчи не е бил само художник, а и учен – и аз така вярвам в пълния кръг на погледа. Ако се случва да имаш интереси в 360 градуса, лекарят става артистичен, а художникът може да лекува. Това ще направи и обществото по-мирно, отворено и свързано с гругите. Всеки се чувства добре, когато успява да се изрази. Аз подхранвам любопитството си към всичко, в библиотеката ми има книги за история, антропология, психология, фотография, архитектура. Дори и за агрикултура, защото в Италия развивам хобито си да правя зехтин. Има едно нещо, от което не се интересувам, защото ме е страх от него, и това е кръвта – няма да стана лекар.

МЕЖДУ СТРУПАНИЦА И ИТАЛО КАЛВИНО

Преди 2 години участвах в проект на *the fridge*, в който видях срутшицето Струпаница и поисках да направя нещо с него. Камъните са големи, но мястото е напълно заветено от природата, която там е много силна – до степен, че става непроходима. Изчистихме пътека до центъра на свлачището, като идеята ми беше да се създаде възможност да наблюдаваш тези гигантски скали. За мен те се превръщат в скулптури сами по себе си, а докато ги гледаш, пътеката към тях е вид медитация. Направих и видео, *Каменият крал*, за което поканих артиста Мина Минов да открие свой маршрут през камъните, а Ража прочете текст на Итало Калвино за един цар, който управлява през слуха си. Писателят е оставил

„СОФИЯ Е СЪВЪРШЕНИЯТ ГРАД ЗА МЕН, А И СИГУРНО Е ПОСЛЕДНАТА ЕВРОПЕЙСКА СТОЛИЦА, В КОЯТО ИМА ЧОВЕШКИ ЕЛЕМЕНТ – ХОРАТА СА ОТВОРЕНИ И ЖАДНИ ЗА НОВОТО.“

недовършена тази своя история и всеки може да я тълкува различно – за мен е метафора на света, в който всичко наоколо ни насърчава да следим какво става навън, но не и да гледаме какво се случва вътре в нас.

КУП КАМЪНИ ЗА ВКЪЩИ

Аз съм бавна личност. Имам нужда от време. Затова всеки мой проект отнема дълъг период – правя макети и скици, пробвам различни идеи, трупам много материал. Когато дойдох в България, започнах да работя с камъни (което свързвам с каменодобива тук) и имам госта – не знам какво ще правя, когато реша да се местя. Акумулирам вещи – не искам да съм такава, но ми е трудно да изхвърлям. Следващият ми проект е в Италианския институт, където поискаха да направя намеса в пространството им за езикови курсове. В последните 3 години събирам части от стари мебели, страшно харесвам тукашния модернизъм и е добре, че ще мога да ги използвам за този проект. С пътуванията си акумулирам и езици – говоря три, а уча и български. Акумулирам и приятели. Не съм добра в поддържането на отношения от разстояние, но ако обичам някого, тази връзка не се губи. Не знам как да говоря по телефона, но държа на любовта си и хората го усещат.

СЪВЪРШЕНИЯТ ГРАД? СОФИЯ

През септември стават 4 години, откакто дойдох в България. Всичко стана почти случайно – тогавашният ми партньор много пътуваше, такава е професията му, и търсехме място, където да можем да работим. Трябваше да комбинираме всички елементи, което беше важно, но и трудно, защото имаме две деца. Живяла съм в Будапешта, Букурещ, Милано, Берлин, Ница, Азербайджан. Стоя на едно място, докато мога да работя там и точно сега си мисля, че в близките години няма да се местя от София. Тя е съвършеният град за мен, а и сигурно е последната европейска столица, в която има човешки



елемент – хората са отворени и жадни за новото. Едновременно е важно, че е именно столица – Флоренция е чудесно място, но без международно летище. Трябва да знам, че мога да отплетя, когато поискам.

БРАВА & БЕЛИСИМА

В София обичам блоковете – белисима! Страхотни са. Балансът между природа и сграда е нещо красиво в тези комплекси, иска ми се хората повече да ги използват. Разбирам, че покрай тях има тежко наследство – в Италия, като искам да кажем „тежък комунизъм“, изразът е „български комунизъм“. Трябва обаче да се открие начин да се живее с това минало. Днес си мислим, че всичко става мигновено, но обществото има нужда от време, за да се развие. Да се загледат посоката, но да се чака и за резултата. Затова имам много голяма мечта – някой ден да направя маршрут през тези градинки, който да се минава с колело и да свързва зелените части на блоковете. ◀

Видео проектът *Srelopa* на Валентина Шарра се прожектира на витрината на галерия *Структура* от 15 до 22 юли между 22:00 и 02:00

Повече за нея на sciarravalentina.com